Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(7) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

Alles wat Ethel hem verteld had, had hem buitengewoon opgewonden gemaakt; daarop was de afmatting gevolgd; een hevige hoofdpijn kwelde hem en geen kalmeerende middelen konden hem baten.

Brown, Mr. Lean en Co. hadden overigens ook naar zijn woning een proefpakketje van hun nieuw middel gezonden; maar Ned kon toch niet besluiten, er gebruik van te maken — alles haatte hij, wat slechts in de verte aan Ralph Waldon herinnerde, dien valschen vriend, dien hij nu evenzeer verafschuwde als hij hem vroeger aanhing.

Ook de toestand, waarin hij des namiddags zijn bureau had aangetroffen, ging den advocaat niet uit het hoofd. Het ongeoorloofde weggaan van den boekhouder was des te zonderlinger, nu Huntington, ondanks het verbod, het nogmaals waagde zijn kantoor te betreden. Hij kon echter niet aannemen, dat de vroeger zoo beproefde man min of meer met den liederlijken kerel heulde, en dezen geheel alleen in de aan zijn zorgen toevertrouwde vertrekken zou hebben

Illustratie uit: Jo Ufkes' „Aan het begin".

achtergelaten. Of zou Phelps reeds weg zijn geweest, toen Huntington gekomen was? Maar wie had voor hem dan de deur van zijn privékantoor geopend? Naar Ethel hem vertelde, had zij immers in dat vertrek met den boef gesproken.

Het liefst was de advocaat nog des nachts naar het kantoorgebouw gegaan, om naar zijn bureau te zien, wanneer hij niet zeker had geweten, dat het toch bij een vergeefsche poging moest blijven, daar de toegang des nachts onmogelijk was. Zoo had hij zich dan tot den morgen moeten tevreden stellen.

Nu stond hij reeds voor den nog gesloten toren. Het was nog geen zeven uur, en vóór acht uur begon op geen enkel kantoor de dienst; de meeste zaken, en daaronder ook zijn eigen bureau, openden zelfs nog een uur later. Op zijn geklop tegen de dikke spiegelruiten opende de concierge den toren voor hem. Hij was zeer verwonderd, den jongen advocaat reeds zoo vroeg te zien.

„Ik zal eens kijken, of de lift al in orde is, Mr. Whistler. U kunt toch onmogelijk twintig verdiepingen hoog klimmen."

Hoofdschuddend keerde hij terug.

„Het spijt mij zeer; de machinist is er zelfs nog niet."

Spoedig besloten richtte Ned zich naar het trappenhuis, dat zich om de wijde schacht wentelde, waarin de liften liepen. Vroeger had het klimmen zijn gezond lichaam niet veel moeite gekost, maar heden drukte het loodzwaar op zijn schouders.

Geheel buiten adem kwam hij eindelijk op de bovenste verdieping en hing uit het geopende venster. Achteloos gleed zijn blik over het wondervolle panorama, dat zich in het Oosten voor hem opdeed. Diep beneden hem de huizenzee, als uit een speelgoeddoos in bonte mengeling opgebouwd, daar achter, zich spannend over den breeden zeearm, de kolossale kettingbruggen, waarvan de tweede hare voltooiing reeds naderde. Wederom daar achter, zoover het oog reikte, huizen, omzoomd door velden en weiden, en deze wederom overschaduwd door in blauwende verte wegnevelende heuvelrijen, waarvan het herfstloover verblindend schitterde in de stralen der opkomende zon.

De advocaat zag niet veel van dit alles. Hij had slechts frissche lucht willen inademen; de vegers der zwarte bedienden, der „Hallboys", die nog op alle verdiepingen aan 't werk waren, hadden wolken verstikkend stof opgejaagd. Spoedig daarna stond hij voor de deur van zijn privékantoor. Hij trok zijn bos sleutels uit den zak en wilde zich juist naar het sleutelgat buigen, toen hij zag, dat daar reeds een sleutel instak. Verwonderd trachtte hij de deur te openen — het ging niet, maar de sleutel liet zich ook niet terugdraaien, een teeken dat de deur niet gesloten was. Hij moest daarom van binnen toegegrendeld zijn.

Hoofdschuddend ging Whistler naar de deur van het hoofdkantoor. De jongen, die den middag te voren het hangslot aan de deur bevestigd had, was juist daar aan 't vegen. Hij snelde naderbij en deed zijn best het slot te verwijderen.

Het kantoor zag er nog precies uit zooals Ned het gisteren in den laten namiddag verlaten had. Maar nu was het verlicht door het goud der zon. De stralen der morgenzon vielen bijna loodrecht in het zeer heldere vertrek en verblindden Neds oogen, die snel op het zijkantoor toeliep. Ook dit was nog gesloten, evenals gisterenavond.

Hij haalde den sleutel tevoorschijn, draaide het slot om en stiet de deur open. Toen hij echter wilde binnentreden, struikelde zijn voet, plotseling trok hij het hoofd terug, en een angstkreet kwam van zijn lippen. Behalve de bibliotheek tegen den muur en een lederen sofa, bestond het ameublement van dit kleine vertrek uit een groote, midden in de kamer geplaatste tafel. De gemakkelijke leunstoel daarachter was zóó geplaatst, dat degene die er in zat, de deur die in verbinding stond met het hoofdkantoor, juist recht tegenover zich had, en het volle licht van een zijvenster op hem viel.

In dien leunstoel zat een man, die scheen te slapen. Zijn gelaat rustte tenminste op den rand der schrijftafel, zoodat slechts zijn licht grijs, sterk belicht haar te zien was. De bevreemding van den advocaat groeide nog aan, toen hij een schrede nadertrad en nu de armen van den oogenschijnlijk slapende in onnatuurlijke, stijve houding naar den grond zag hangen.

Bij den eersten aanblik reeds had hij dengene herkend met wien hij eens ongemakkelijk wilde afrekenen: Huntington Whistler, zijn neef! Hij ging op hem toe, om hem onzacht wakker te schudden. Daar viel zijn blik op het tapijt onder de tafel — een bloedroode vlek op de ijsberenhuid, een geschenk van Ethel!

Een schrikkelijke argwaan rees plotseling bij Ned Whistler op, die hem het bloed in de aderen deed stollen. Snel kwam hij naderbij, greep den gewaanden slaper bij de schouders en trachtte hem omhoog te trekken.

Op hetzelfde oogenblik echter klonk onwillekeurig een kreet van zijn lippen. Hij had in het vertrokken doodsgelaat gezien, welks half geopende oogen hem met een uitdrukking van wilden hoon schenen aan te staren! En nu begon het aan 't wankelen gebrachte zwaarlijvige lichaam van de schrijftafel omlaag te glijden, de leunstoel viel om en — het lijk viel langzaam op den grond.

Een nieuwe ontdekking, die Ned nu deed, ontlokte hem opnieuw een kreet. Breed op den vloer der kamer uitgestrekt lag de doode op zijn rug, maar in zijn linkerborst stak tot aan het heft een dolkmes, in welks kunstig uitgesneden en vergulde greep de stralen der morgenzon fonkelden!

Deze aanblik alléén was het echter niet, hoe verschrikkelijk ook, die den laatsten bloeddruppel van Neds hart verstijven en zijn polsslag bijna ophouden deed. Als zinneloos staarde hij op het sierlijke wapen, dat zoo spoedig den noodlottigen weg van een bevallig pronkstukje, gelijk het nog vóór een paar weken in Tiffany's winkelraam was, tot een gruwelijk moordtuig had afgelegd.

Het was Ethels dolk, een geschenk van hem. Tot overmaat van ramp kon hij op den knop de initialen van zijn naam in sierlijk gegraveerde letters lezen. Ethels dolk! En zij was de laatste, met wie naar alle waarschijnlijkheid Huntington Whistler op aarde te doen had gehad.

Gedachteloos trachtte de zoo vreeselijk verraste jonge man, aan een somberen aandrang gevolg gevend, het moordwapen uit de wonde te trekken. Maar dit spotte met iedere poging zijner bevende hand; het moest met vreeselijke kracht in het lichaam zijn gestoken, zoodat het in het been was blijven steken.

Van buiten de kamer hoorde men voetstappen naderen. Een ruwe stem riep:

„Is er iets aan de hand, Sir? Ik heb u, geloof ik, hooren roepen."

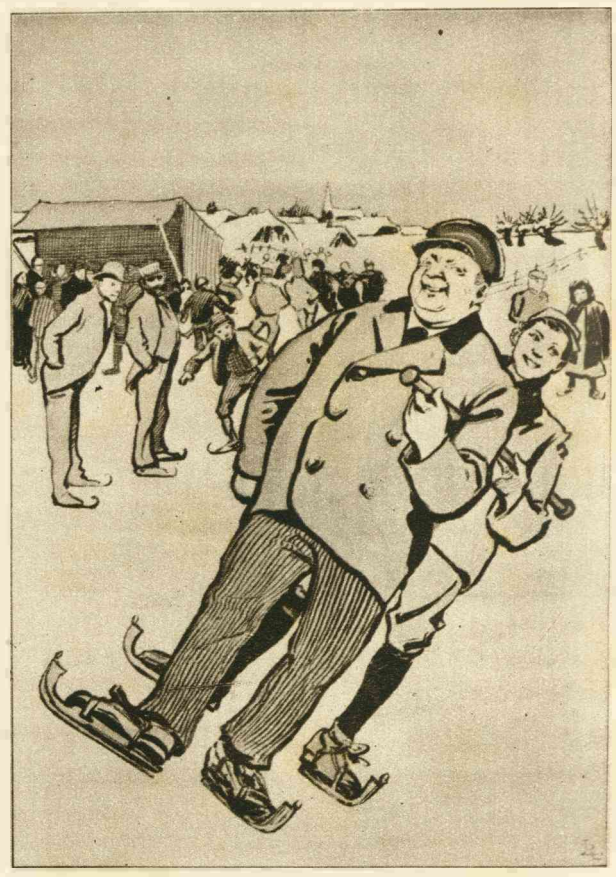
De gedienstige hallboy van voorheen stak reeds, den bezem in de rechterhand, zijn dikken krullekop door de deur.

Het onverwachte, schrikkelijke tooneel ontlokte ook hem een luiden kreet. Zijn onzekere blik kon ook juist nog de laatste handbeweging van den advocaat verkeerd gezien hebben — luid brullend liep de neger de kamer uit.

„Moord! moord!" riep hij in lang aangehouden toon, die overal in het reusachtig gebouw weerkaatste!

„Mr. Whistler heeft een man doodgestoken! Hulp! Hulp!"

Dat alles was zóó snel afgespeeld, dat Whistler nog niet van den eersten schrik bekomen was, toen van buiten wederom haastige voetstappen naderden. Men hoorde stemmen; de hoofden bij elkaar gestoken, verschenen de zwarte nachtwachts van het gebouw, die op het geschreeuw van hun makker haastig van de verschillende verdiepingen waren bijeengeroepen.

Illustratie uit: Kievit's „De zoon van Dik Trom".

Whistler was zijn verstand heelemaal kwijt. Wederom greep hij naar den hardnekkig vastzittenden dolk. Hij deed dit zuiver instinctmatig, om iets te voorkomen, dat zijn verloofde zou kunnen schaden. Dit vermoeden, dat Ethel gevaar liep, vervulde hem geheel; het drong zelfs de hevige smart terug, die reeds zwaar op zijn eigen hart rustte. Zoo moet het iemand te moede zijn, die aan het graf van al zijn hoop en verwachtingen staat, die al zijn vertrouwen en liefde ziet wegzinken. Zijn blik was omsluierd, hij kon geen enkel gezicht duidelijk onderscheiden, nog minder verstaan, wat die menschen van hem wilden en wat hun gebaren eigenlijk te beteekenen hadden.

Eerst toen een zware hand zich op zijn schouders legde en hij, het hoofd ter zijde wendend, den concierge en naast hem Mr. Crout, den privé-detective van het huis, gewaar werd, verdween die vreeselijke druk weer even snel van zijn voorhoofd, als hij hem overmeesterd had. Ned hief zich op en keerde zich, de eene hand aan het voorhoofd, naar de mannen om.

„Om Godswil, wat is hier gebeurd?" vroeg de concierge.

„Wie is deze man hier?"

Hij wees op den doode.

„In ieder geval iemand, die op aarde niet meer mee te praten heeft," merkte de detective op, terwijl hij zich over het verstijfde lichaam boog.

„Morsdood! De dolk moet hem het hart doorboord hebben . . . Niet aanraken!" wendde hij zich op bevelenden toon tot Whistler, die zich onwillekeurig ook had nedergebogen.

„Dit alles moet onaangeroerd blijven liggen, tot de politie komt . . . U zult goed doen, er op te letten dat niets meer in de beide kantoorkamers verplaatst of verschikt wordt," meende de concierge.

(Wordt Vervolgd).

Onze Boekentafel.

Bij Valkhoff & Co. te Amersfoort verscheen een nieuw meisjesboek, „Aan het Begin", van Jo Ufkes, wier vorig werk „Een vroolijke Frans", een dadelijk en verdiend succes had. Een meisjesboek — maar ook de jongens, en de ouders, zullen goed doen dit mooi geschreven verhaal te lezen; het is juist litterair genoeg, juist gevoelig genoeg, juist romantisch genoeg, juist humoristisch genoeg. Die zelfbeheersching doet de verdienstelijke schrijfster eer aan.

De smaakvolle band en de mooie plaatjes zijn van B. en J. M. Midderigh-Bokhorst; de uitgever liet de illustraties in rotogravure drukken en geeft aldus zijn confrères de gelegenheid om zich te overtuigen hoe buitengemeen dit mooie procédé zich voor boek-illustratie eigent.

De uitgevers Valkhoff & Co. te Amersfoort geven een zevenden druk, tevens goedkoope uitgave, van C. Joh. Kievit's vermakelijk boek „De zoon van Dik Trom". De platen zijn van Jan Sluijters, tegenover den titel staat er een van Louis Raemakers. De zevende druk! Het cijfer zegt genoeg. BOEKENIER.